

BRIGITTE KNIGHTLEY

NEODOLATEĽNÁ
TÚŽBA PODĽAHNÚŤ
SVOJMU
NEPRIATEĽOVI

NAJLEPŠIE
LÚBOSTNÉ
PRÍBEHY
SA ZAČÍNAJÚ
NENÁVISTOU.

Lindeni

Neodolateľná túžba podľahnúť svojmu nepriateľovi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Brigitte Knightley

Neodolateľná túžba podľahnúť
svojmu nepriateľovi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**NEODOLATEĽNÁ
TÚŽBA PODĽAHNÚŤ
SVOJMU
NEPRIATEĽOVI**

NEODOLATEĽNÁ TÚŽBA PODĽAHNÚŤ SVOJMU NEPRIATEĽOVI

PRVÝ DIEL LÁSKYPLNE NENÁVISTNEJ DUOLÓGIE

BRIGITTE KNIGHTLEY

Preložila Martina Fedorová

Ljndeni

Brigitte Knightley: The Irresistable Urge to Fall for Your Enemy
Book 1 of the Dearly Beloathed Duology
Copyright © 2025 by Brigitte Knightley
Book design by Daniel Brount
Endpaper art by Nikita Jobson
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Martina Fedorová, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5156-8
ISBN e-knihy 978-80-566-5162-9 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5163-6 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5161-2 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

SLOVNÍČEK POJMOV

DEOFOL

Zo staroanglického *dēofol*, „diabol“. Zvierací spoločník, ktorý komunikuje so svojím pánom, robí mu spoločnosť a v prípade potreby mu aj radí. *Deofola* si nikto nemôže vybrať; manifestuje sa v skorom detstve ako mláďa daného zvieraťa a rastie spolu so svojím pánom. Fyzická podoba *deofola* môže byť nejasná alebo, naopak, detailne konkrétna, v závislosti od toho, do akej miery dokáže jeho majiteľ či majiteľka kontrolovať svoju *seith*.

PLATTOVEJ KIAHNE

Pomenované po Epilotte Plattovej, Haelanke, ktorá opísala túto chorobu v čase prvej epidémie, storočie pred tým, než sa začal tento príbeh. Plattovej kiahne sú infekčné vírusové ochorenie, ktoré sa prejavuje veľkými mokvajúcimi ranami na tele obete. Najčastejšie sa vyskytuje u detí vo veku jeden až dvanásť rokov. Vážnu a, žiaľ, častú komplikáciu tohto ochorenia predstavuje encefalopatia (zápal mozgových blán), ktorá vyžaduje zásah Haelanov.

SEITH

Zo staronórskeho *seiðr*, „mágia“ – aj keď Aurienne Fairhrimová by zaiste povedala, že akákoľvek mágia, ak sa dostatočne podrobne preskúma, je v podstate vedecká. Na bežné úkony, ako je privolanie *deofola*, použitie *waystonu* či nabitie *seith* kondenzátora, môže *seith* používať každý. Pokročilému štúdiu *seith* musí predchádzať uvedenie do Rádu; na to, aby sa človek stal majstrom v ovládaní *seith*, musí mať *tācn*.

TĀCN

Zo staroanglického *tācn*, „nápis, symbol, dôkaz“. Znak, ktorý vypália do dlane každému plnohodnotnému členovi príslušného Rádu. Vďaka mechanizmu tohto znaku sa systém vnútornej mágie majiteľa znaku otvorí svetu, čo exponenciálne znásobí tok *seith* aj možnosti jej ovládania.

TĪENDOMY

Zo staroanglického *tīen*, „desať“, a *dōm*, „jurisdikcia“. Spoločný názov pre desať neveľkých kráľovstiev, ktoré medzi sebou bojujú o nadvládu nad súostrovím v severnom Atlantickom oceáne. Priestupnosť hraníc medzi jednotlivými kráľovstvami závisí od politickej klímy; keď hrozí vojnový konflikt, a ten hrozí často, *waystony* zostávajú nefunkčné a hranice sa hermeticky uzavú.

WAYSTONE

Zo staroanglického *weg*, „cesta, chodník; sloboda pohybu“, a *stone* „kameň“. *Waystony* sú vysoké menhiry zdobené runami stojace pozdĺž posvätných siločiar, ktoré sa nazývajú aj súradnice sily. V rámci Tiendomov sú najbežnejším spôsobom prepravy. V ich blízkosti sa zvyčajne nachádza krčma, ktorej majiteľ zodpovedá za údržbu a funkčnosť príslušného *waystonu*. O sieť posvätných siločiar, teda súradníc sily, ktoré spájajú jednotlivé *waystony*, sa stará Rád Layfarerov.

BLAECBLADE

Zo staroanglického *blæc*, „čierny, temný“, a *bled*, „čepeľ, meč“. *Blaecblade* je pradávna zbraň, dýka, ukovaná z veľmi vzácného kovu. Čepeľ je čierna ako obsidián a pohlcuje svetlo okolo seba. *Blaecblade* je tradičnou zbraňou členov Rádu Fyrenov, ktorí ju dostávajú ako svoju osobnú zbraň v rámci rituálu, pri ktorom získajú aj svoj *tācn*.

POZNÁMKY K OBSAHU

Neodolateľná túžba podľahnúť svojmu nepriateľovi je román žánru *romantasy* z kategórie *enemies-to-lovers*, v ktorom vystupuje nájomný vrah a liečiteľka. Obsahuje prvky, ktoré môžu byť pre istú skupinu čitateľov nevhodné, vrátane detailných opisov násilia, mučenia, smrti vedľajších postáv, vulgarizmov, sexuálneho obsahu, opisov fiktívnych chorôb napádajúcich dospelých aj deti a opisov detí trpiacich chorobami v prostredí pripomínajúcom nemocnič-
né oddelenie.

Pri čítaní tejto knihy budte, prosím, nanajvýš opatrní.

Viac informácií o Rádoch a pokyny k presnej výslovnosti nájdete na strane 443. Tento príbeh sa odohráva v alternatívnom Spojenom kráľovstve a pôvodne bol napísaný v britskej angličtine.

NEODOLATEĽNÝ BASTARD STRETNE NEOBLOMNÚ MRCHU

Osric

Až vďaka Aurienne Fairhrimovej sa Osric naučil, že očný kontakt môže bodáť ako ostrie noža. Stála tam, vzpriamená a prísna, v presne vymedzenom priestore daguerotypu, a prebodávala ho nie nožom, ale svojimi žiarivými čiernymi očami.

„Ona?“ spýtal sa Osric.

„Áno, pane,“ odpovedal felčiar Fordyce.

„Naozaj to musí byť práve ona?“

„Nemáte na výber, pane.“

Osric pustil daguerotyp z ruky. Dopadol na jeho pracovný stôl, odkiaľ sa prenikavý pohľad čiernych očí zapichol do stropu. Ďalšou nevítanou ozdobou Osricovho stola bolo *curriculum vitae* Aurienne Fairhrimovej – ktorej meno by naznačovalo, že bude hrať *fair* – a na prvý pohľad nekonečný zoznam jej autorských publikácií.

„Je Haelanka,“ povedal Osric. „Jej Rád odmietne spolupracovať. Určite odmietne. Už z princípu.“

„To je celkom dobre možné, pane,“ odvetil felčiar Fordyce. „Pýtali ste sa, kto by vás *dokázal* vyliečiť – nie kto vás bude *ochotný* vyliečiť.“

„Nebud' drzý!“

„Nechcel som sa vás dotknúť, pane,“ úctivo sa stiahol Fordyce. „Liečiteľským schopnostiam členov a členiek Rádu Haelanov sa nikto nevyrovná a Aurienne Fairhrimová je z nich jednoznačne najlepšia. Pokiaľ ide o ovládanie *seith*, je jednoducho fenomenálna. Teda doslova Fenomén. Ale ak odmietne...“

„Samozrejme, že odmietne, veď je Haelanka.“

„... potom tuto so Shuttlesworthom spravíme všetko, čo je v našich silách, aby sme ten degeneračný proces spomalili.“

„Koľko mi ostáva?“ spýtal sa Osric.

Fordyce blysol pohľadom na svojho kolegu. Osric očakával, že povie niečo k veci, no felčiar Shuttlesworth iba vydesene vypúli oči, v záchvate paniky sa roztriasol a zabehla mu slina, takže sa aj dusil.

Fordyce chvíľu s rešpektom pozoroval prskajúceho kolegu, no postupne nabral odvahu a povedal: „To, je, žiaľ, veľmi ťažké odhadnúť...“

„Vrav,“ oboril sa naňho Osric.

„Podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia odhadujem tak tri alebo štyri mesiace, pane, kým vaše schopnosti začnú viditeľne... uhm, chradnúť, pane,“ hlesol Fordyce.

„Viditeľne chradnúť,“ zopakoval Osric.

„Áno, pane,“ prikývol Fordyce.

„Takže prídem o svoju *seith*.“

„To je, bohužiaľ, vysoko pravdepodobné, pane.“

„Ale ja o svoju *seith* prísť nemôžem,“ vyhrkne Osric. „Veď vieš, kto som.“

Samozrejme, že to jeden aj druhý felčiar viac než dobre vedeli. Práve preto sa šli teraz takmer posrať od strachu. Pre istotu však

obaja na znak súhlasu ochotne pokývali hlavami s pohľadom upretým na Osricove čížmy.

„Ste, ste členom Rádu Fyrenov, pane,“ zakoktal Shuttleworth. „M-m-možno by ste sa mohli predčasne odobrať na, uhm, zaslúžený odpočinok?“

Brutálne stupídna otázka, na ktorú mu dal Osric nasledovnú odpoveď: „Vieš, kedy odchádzajú na zaslúžený odpočinok členovia Rádu Fyrenov?“

„Uhm... nie, pane.“

„Keď zgebnú.“

„Aha.“

„Maličký problém, však?“

„To nepochybné áno, pane.“

„Musím povedať, že som týmto výsledkom nepríjemne sklamaný. Najmä ak vezmem do úvahy, koľko som vám dvom zaplatil,“ namrzene vyprskol Osric.

„Vaša choroba je... a je mi to úprimne nesmierne ľúto... ako taká nevyliciteľná,“ rýchlo vysvetľoval Fordyce. „Ide o degeneratívne ochorenie, na ktoré momentálne neexistuje nijaký účinný liek.“

„Členovia Rádu Haelanov sú v súčasnosti najlepšími liečiteľmi, akých tu máme.“ Shuttleworth konečne prestal prskať sliny, aby vzápätí oslepil Osrica svojimi oslnivými vedomosťami.

„Aurienne Fairhrimová je skutočne vaša najlepšia šanca, pane,“ zopakoval Fordyce. „Ak vám niekto dokáže pomôcť, je to práve ona.“

„Moja najlepšia šanca, ak sa vám dá vôbec veriť.“

„Uhm... to áno.“

Osric dospel k záveru, že tí dvaja sú mu momentálne nanič, a preto ich prepustil. „Dúfam, že s ohľadom na môj stav môžem rátať s vašou diskretnosťou.“

Felčiari zo seba vytisli zopár súhlasných pazvukov.

„Správca vás vyprevadí,“ dodal Osric. „Počkejte na chodbe.“

Fordyce so Shuttleworthom, hlboko sa ukláňajúc, spätkovali k dverám Osricovej pracovne. Na svoje duté hlavy si rýchlo nasadili klobúky a čo najrýchlejšie vybehli na chodbu.

Osríc zavolať na svojho správcu a komorníka v jednej, a ešte k tomu ženskej osobe. „Pani Parsonová?“

Do dverí strčila hlavu staršia pani s drdolom popretkávaným šedinami, ktorá – ako napovedalo jej meno – sa starala nielen o pozemské, ale aj o duchovné dobro svojho pána. „Áno, pane?“

„Dohliadnite, prosím, aby si z tejto návštevy nič nepamätali.“

„Isteže.“

Osríc zodvihol zo stola daguerotyp Aurienne Fairhrimovej a podišiel k pani Parsonovej, aby jej ho ukázal. „Toto je vraj moja jediná záchrana. Čo na to poviete?“

Pani Parsonová zašmátrala vo výstrihu, nahmatala okuliare a nasadila si ich na nos. „Vyzera milá.“

„Vyzera, že by mohla byť dobrým prostriedkom na dosiahnutie toho, o čo mi ide,“ opravil ju Osríc.

Pani Parsonová poklopkala dlhým nechťom na vysoký golier Aurienniných bielych šiat. „Haelanka?“

„Presne tak. Svätuškárska a pokrytecká do špiku kostí, o tom niet pochyb. Nejaká Aurienne Fairhrimová.“

Pani Parsonová sa ponad rám okuliarov zadívala Osricovi do tváre. „Ak je Haelanka, nepomôže vám.“

„O tom nepochybujem,“ vzdychol Osríc. „Akurát, že táto je vraj fenomenálna. A to je presne to, čo teraz potrebujem. Čosi skutočne fenomenálne, Parsonová. Len ako ju presvedčím, aby spolupracovala?“ Otočil sa k zrkadlu, so záľubením si v ňom obzrel najdokonalejšie líčne kosti vo všetkých Ttendomoch a vyhlásil: „Zvediem ju.“

„O tom vážne pochybujem,“ namietla Parsonová.

„Chcete ma uraziť, madam?“

Pani Parsonová, ktorá bola otravne známa svojím jasným a logickým úsudkom, bez ohľadu na okolnosti, bez mihnutia oka vyhlásila: „Je Haelanka. Radšej sa utopí v Temži, než by vám pomohla. Bude lepšie, ak vás vyzbrojíme plánom B. A možno aj plánom C.“

„B ako *Bude sa dať vydierať*? a C ako *Celkom ľabko ju k tomu môžem donútiť*?“

„Veľmi vtipné, pane,“ odfrkla pani Parsonová, hoci sa vôbec nezdalo, že by ju to pobavilo.

„Tak dobre,“ rezignovane vzdychol Osric. „Vyzbrojte ma. Trochu pre mňa tú Aurienne Fairhrimovú preklepnite. Zistite, čo na ňu funguje. Podplácanie, vydieranie, hrozby – veď to poznáte. Ako zvyčajne.“

„Samozrejme, pane,“ prikývla pani Parsonová.

„Tak to by sme mali. Vyprevadzte, prosím, našich hostí a prinesť mi dýky na večerný sparing. Tie značky Moulineaux, ak by ste mohli...“

„Samozrejme, pane.“

Pani Parsonová odišla. Osiric natiahol pred seba obe dlane. Takmer si ich necítil. Strnulosť a strata citlivosti ďalej postupovali; šírilo sa to od zátylku, pozdĺž dráh, ktorými prúdi *seith*, a cez ramená sa to dostávalo až ku končekom prstov, kde cítil nejasné mravčenie. Spočiatku tomu nevenoval nijakú zvláštnu pozornosť, až kým nezačal pozorovať čudné a nepredvídateľné kolísanie v prúdení svojej *seith*. Vtedy sa obrátil na svojho felčiara. Odvtedy ho gniavila diagnóza, ktorú mu stanovil: degenerácia *seith*. V bežnej terminológii: pomaly zahŕňa zvnútra.

Nebolo by múdrejšie, keby si na dnes vymyslel nejakú výhovorku a večernému sparingu s kolegom Fyrenom sa vyhol? Sparing však ešte nikdy nevynechal. Mohlo by to byť niekomu podozrivé. Nieкто by mohol začať klásť nepríjemné otázky. A tie si Osric v danej situácii určite nemohol dovoliť.

Pani Parsonová mu priniesla dýky. Osric si ich pripevnil na opasok, na tvár si nasadil drsný úškrn a zamieril k *waystonu*.

Napokon, nijako mu nemôže ublížiť, keď tam pôjde. A vzhľadom na to, ako rýchlo jeho telom postupovala strata citlivosti, to bola pravda aj doslovne.

TRVALO PÁR DNÍ, KÝM PANI PARSONOVÁ PREDLOŽILA OSRICOVÍ výsledky svojho pátrania ohľadom Aurienne Fairhrimovej. Pokiaľ išlo o zbieranie informácií, Osric považoval samého seba za naslovzatého experta, no pani Parsonová so sieťou služok a upratovačiek bola šampiónkou vo svojej vlastnej kategórii.

Sprisahanecky zaklopala na dvere do Osricovej pracovne. Osric ju mávnutím ruky pozval dnu.

„Zistenia ohľadom Aurienne Fairhrimovej.“ Pani Parsonová vytiahla z vrecka na zástere niekoľko zvinutých hárkov papiera. „Neter z tretieho kolena mojej polovičnej pratety pracuje v kuchyni u Haelanov.“

Osric sa Möbiovou páskou genealógie pani Parsonovej ani len nepokúsil zaoberať. Vzal papiere a rozložil ich na stole pred sebou. „Čo sme vlastne zistili? Má tá Fairhrimová nejakých rodinných príslušníkov, na ktorých by sme mohli zatlačiť? Dlhý, ktoré by sme mohli vymáhať? Pripadá do úvahy únos? Neviem, či si to uvedomujete, ale situácia je čoraz vyhrotenejšia.“

„Nejaká rodina tam je,“ prikývla pani Parsonová. „Otec z Danelawu, matka z Tamazghu. Obaja momentálne v Londýne. O nijkých dlhoch neviem; sú celkom slušne za vodou. Pokiaľ ide o únos, ten pripadá do úvahy takmer vždy.“

„Klasika,“ vzdychol Osric.

„Môžem povedať, čo si myslím?“ spýtala sa pani Parsonová.

„Nech sa vám páči.“

„S prihliadnutím na povahu problému by som povedala, že je vo vašom záujme, aby spolupracovala,“ podotkla pani Parsonová. „Zisťovala som, že Rád Haelanov aktuálne hľadá nové finančné zdroje. Usilujú sa dať dokopy prostriedky na jeden zo svojich výskumných projektov. Značné prostriedky. Počuli ste o epidémii Plattovej kiahní?“

„Iba letmo,“ odvrkol Osríc. „Pouličná háved' a jej choroby ma nezaujímajú.“

„Táto by vám však mohla poskytnúť páku, vďaka ktorej budete môcť prinútiť jednu fenomenálnu Haelanku, aby vás vyliečila,“ zdôraznila pani Parsonová.

„V tom prípade, chvála všetkej všivavej hávedi!“ uškrnul sa Osríc. „Koľko potrebujú?“

„Dvadsať miliónov thrýms.“

„Šľak ma trafi!“

„Povedala som *značné prostriedky*, pane. Haelani už rokovali so zástupcami rôznych finančných inštitúcií, s kráľmi aj kráľovkami všetkých Tiendomov, aby tie peniaze získali, zatiaľ sa však s veľkým úspechom nestretli. Zdá sa, že nie ste jediný, kto je ohľadom tej *všivavej hávede*, aby som použila vaše slová, pane, apatický. Úbožiatka nešťastné. No ak by ste im požadovanú sumu ponúkli, možno by sa vám tú Haelanku Fairhrimovú nakoniec podarilo presvedčiť, aby na chvíľu odložila svoju prirodzenú nevraživosť voči jednému z členov vášho Rádu.“

„Takže ju podplatíme,“ s porozumením prikývol Osríc. „Skvelý nápad.“

Pani Parsonová sa pochybovačne zamračila. „Máte v pokladnici dvadsať miliónov, o ktorých neviem?“

„Nepovedal som, že im tie peniaze skutočne dám.“

„Aha.“

„Ponúknite im ich a potom mi dajte vedieť, ako ste pochodili.“

Zvyčajne by pani Parsonová okamžite bežala zadanú úlohu splniť, no tentoraz sa pred Osricovho pracovného stola ani nehla. „Mohla by som ešte jednu poznámku, pane?“

„O čo ide?“

„Aurienne Fairhrimová je pod mimoriadnou ochranou.“ Pani Parsonová vytiahla spomedzi dokumentov rozložených na stole zopár pôdorysov. „Žije v haelanskej pevnosti Swanstone, kde aj býva. Áno, hrozne prvoplánové, labute a skaly, ale aby to nebolo také jednoduché, Swanstone strážia Wardeni. Či skôr Wardenky.“

„Wardenky? *Neznášam* Wardenky. Sú to namyslené, tupé hlupane, každá jedna. Prečo dotiahli do Swanstonu Wardenky?“

„Dopočuła som sa, že Rád Haelanov a Rád Wardenov uzavreli akúsi dohodu,“ prezradila pani Parsonová. „Liečenie za ochranu, a naopak.“

„Koľko ich na tom Swanstone majú?“ spýtal sa Osric.

„Tri alebo štyri v každej hliadke.“

„To je nepríjemné. Doslova naprd.“ Osric si zamračene prezeral mapu Swanstonu. „Zdá sa, že ak sa chce k tej Fairhrimovej niekto dostať, mal by disponovať mimoriadnymi schopnosťami.“

Pani Parsonová prikývla. „Zaiste by neuškodilo, keby ovládal zopár pochybných praktík.“

„Nehovoríte náhodou o mne?“

„Samozrejme, že hovorím.“

„V tom prípade,“ uškrnul sa Osric, „kde je môj plášť? Ide sa podplácať. A ak tá Fairhrimová odmietne, spustím akciu Únos.“

„Klasika, pane.“

„Ktorý *waystone* je najbližšie k tej haelanskej pevnosti?“

„Najbližšia krčma sa volá *Piš alebo Skap*.“

„Perfektné.“

V plášti, s rukavicami na rukách a vlasmi príťažlivo neupravenými sa Osric vydal k *waystonu*.

Takže Swanstone, prichystaj sa na pár mimoriadnych schopností a pochybných praktík na majstrovej úrovni.

Rád Haelanov mal svoju základňu na ostrove v tej najzamrzutejšej prdeli Danelawu. Jeho snehobiela pevnosť nazvaná Swanstone – vražedné labute na nedostupnej skale – so skutočne zasneženým cimburím na blížiacoho sa Osrice nevraživo zazerala. Pani Parsonová mala pravdu: Aurienne Fairhrimová bola pod nedobytnou ochranou. Nielen ona, ale celý jej Rád boli zalezení vo vežiach zo slonoviny.

Osríc počkal, kým sa so súmrakom nepredĺžili tieň, až potom vyrazil. Pevnosť mu však robila omnoho menej starostí než tie idiotské Wardenky. Infiltrácia je jedna vec; infiltrácia za prítomnosti Wardeniek čosi celkom iné. Boj s votrelcom a jeho následné neľútostné rozštvrtenie, na to boli Wardenky špecialistky, a preto aj výnimočne nepríjemné protivníčky jedného trúfalého Fyrena, ktorý mal v úmysle podplatiť jednu namyslenú Haelanku.

Neradno však zabúdať, že Osríc bol tiež výnimočný.

Ukrytý v tienoch a nikým nepozorovaný vyšplhal sa na hradby a ukryl do bezpečia krídel obrovskej kamennej labute, odkiaľ skúmal situáciu. Ihneď spozoroval statné Wardenky – dve práve prechádzali dole popri hradbách, ďalšie dve hliadkovali hore – každá v nablýskanej zbroji. A s nimi aj tucet bežných swanstonských stráží. Jedna z Wardeniek mala zapnutý svetelný štít, ktorého svetlo prenikalo spojmi v jej brnení. Dofrasa, nepodarí sa mu k nej dostať dosť blízko na to, aby ju mohol bodnúť. Osríc bol totiž tieňochodec a na to, aby mohol predviesť umenie, v ktorom tak vynikal, potreboval tieň.

Dnes – aké prekvapenie – tu však Osríc nebol na to, aby niekoho bodol. Dnes tu bol s absolútne počestným úmyslom.

Dole po nádvorí prebehlo pár Haelaniek v bielom. Na Osrícov vkus trpelo celé toto miesto extrémnou sterilitou: suché, funkčné, čisté. Dokonca aj sneh naviaty do úhladných závejov vyzeral zorganizovane a vydezinfikovane.

Spod jeho hrubej vrstvy presvitali jagavé znaky, ktoré zanechávala na kamennej dlažbe magická sila Wardeniek zakaždým, keď tade prešli.

Osric sledoval ich hliadku takmer celú hodinu, kým sa odvážil k ďalšiemu kroku. Potom, s veľkým dôrazom na to, aby sa vyhol výmene stráží, splynul s tieňom, ktoré na hradby vrhalo cimburie, a zošívajúc kúsky tieňov neviditeľnou niťou sa pomaly, ale isto, dostal do pevnosti.

Trvalo mu to síce dobré dve hodiny, ale podarilo sa mu to bez toho, aby zalarmoval strážu alebo niekoho prebodol.

Je skrátka najlepší! Hotový šampión!

Plány, ktorých sa podvodne zmocnila pani Parsonová, Osrica inštruovali, že Fairhrimovú a jej kanceláriu nájde v impozantnej severnej veži. Musel sa pretieňoplaziť krížom cez celú pevnosť, aby sa tam dostal, pričom – nerád, ale čo sa dalo robiť – minul čosi ako detské jasle plné vreštiacich deciek pokrytých chrastami a ešte jednu obrovskú miestnosť, ktorá očividne slúžila ako sklad detských mŕtvol.

To ich nemôžu pochovať? Morbídne stvorenia, tieto Haelanky.

Vlastne – keď sa lepšie započúval, začul, že odtiaľ vychádza nezreteľné chrčanie – asi nie sú celkom skapaté. Popri Osricovi prebehol krdeľ Haelaniek. Tá vážna tvár z daguerotypu však medzi nimi nebola. Postupoval teda ďalej chodbou od tieňa k tieňu a vyhýbal sa hliadkam, pričom ho zakaždým veľmi potešilo, keď zistil, že je to obyčajný strážca a nie Wardenka.

Konečne zazrel tabuľku, ktorá mu oznamovala, že sa dostal do Centra pre výskum *seith*. Vzhľadom na svoj stav sa naozaj nemohol ocitnúť na lepšom mieste. Bolo tu dokonca aj lôžkové oddelenie a vyšetrovňa plná zlovestne vyzerajúcich prístrojov. Kým väčšina Swanstonu, ako sa zdalo, fungovala vďaka plynu, tieto miestnosti boli vybavené elektrinou a čudnými aparátmi, ktoré zjavne poháňala *seith*.

NEODOLATEĽNÁ TUŽBA PODĽAHNÚŤ SVOJMU NEPRIATEĽOVI

Pacienti, ktorých tu zbadal, pripomínali mŕtvolu omnoho menej, čo považoval za dobré znamenie.

Pred vstupom do vyšetrovne bola neveľká čakáreň a na jej stenách plagáty s nápismi *Vedeli ste, že?* Každý z nich obsahoval nejakú dôležitú informáciu, ktorá mala poslúžiť čakajúcim na osvetu a poučenie. Osric si ich všetky, vlastne celkom nechtiac, prečítal:

Kedysi bolo slovo seith spoločným pojmom na označenie rôznych schopností, od vytvorenia ochranných zaklínadiel až po kúzla, ktoré sa používali v boji.

Magická sila – seith – prúdi v každom z nás. Každý z nás má v sebe špeciálny systém pozostávajúci z kanálov a uzlov, ktoré sú v tele umiestnené pozdĺž nervového systému.

Seith sa dá využiť rôzne. V každodennom živote na komunikáciu s deofolmi alebo na to, aby ste sa mohli premiestňovať pomocou waystonov. Prostredníctvom špeciálneho štúdia sa môžete naučiť využívať seith na mnoho komplexnejšie účely, akým je napríklad liečenie.

Tí z vás, ktorí by sa radi naučili ovládať seith na takejto pokročilej úrovni, musia najprv získať tácn. Tácn je znak vypálený do dlane, vďaka ktorému sa systém, ktorým vo vašom tele prúdi seith, otvorí svetu. Tácn udeľuje Rád tomu adeptovi, ktorý absolvoval mnoho rokov náročného štúdia.

Ak dôjde k nadužívaniu či zneužitiu seith, má to svoju Cenu.

Tá sa prejavuje súborom veľmi individuálnych symptómov, ktorých dynamika je dosiaľ predmetom výskumu. Doterajšie výsledky však naznačujú, že ide o amplifikáciu istých fyziologických a genetických predispozícií.

Pred dverami Fairhrimovej kancelárie bol pracovný stôl, za ktorým sedel štúply chlapík podobný sove a jedným prstom ťukal do mosadzného písacieho stroja s guľovitou klávesnicou. Stál Osricovi v ceste, ale tentoraz sa rozhodol, že ho nezabije. Chcel na Fairhrimovú urobiť čo najlepší prvý dojem, a tak tú ťaťľujúcu sovu iba omráčil a ohľaduplne strčil pod stôl.

Ukázalo sa, že kancelária je zamknutá. Osric si sňal rukavicu a dlaň ľavej ruky priložil k zámke. *Täcn* na jeho dlani sa rozžiaril, keď ním začala pretekať Osricova *seith* a zvedavo nakukla do tieňov vnútri mechanizmu. Brnkačka, ako inak. Pár tichých kliknutí a dvere boli otvorené.

Nijaká Aurienne Fairhrimová tam však nebola. A preto sa v jej kancelárii musel Osric udomáčniť sám.

Vybavenie Fairhrimovej kancelárie bolo rovnako strohé a sterilné ako celý Swanstone, odporná zmes funkčnosti a zdržanlivosti. Nakoniec si vybral stoličku, ktorá ho prinútila sedieť s vystretým chrbtom, takže sa tam nemohol pohodlne rozvaliť, ako to mal rád; pripadal si ako nejaký zadubený šprt, ktorý slintajúc čaká na príchod učiteľky.

Po pravicu mal knižnicu, ktorej police sa ohýbali pod zväzkami s neodolateľnými titulmi ako *Zvládneme to! Rehabilitácia po kompresii seith kanálu* a *Ruptúra a avulzia seith vláken: protokoly klinickej štúdie a liečebných postupov* a *Reverzibilné narušenie toku seith: štúdia in vitro* a *Transekcia seith kanála*.